„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Correspondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Naar Politimester Martinson og Guvernør Eberhart kører bent paa hverandre i hver sin Automobil, som de selv styrer, saa er det vel ikke saa underligt, skriver „Folkebladet", Minneapolis, at Smaafolk støder sammen. Folkene tog ikke videre Skade, men Maskinerne gik det galdt med.

Londons Evangelisationskomite har under Ordfører Lord Kinnairds Ledelse lagt Planer for et omfattende Evangelisationsarbejde i den tilstundende Vinter. Dette Arbejde skal ledes af en Mr. W. R. Lane, hvis Virksomhed som Evangelist har været rigelig velsignet. To Distrikter i London, af hvilke hver omfatter ca. 200,000 Mennesker, agter man ved dette Tilfælde særlig at bearbejde.

Fra en af vore Præster har vi netop haft den Glæde at modtage en lang Liste over nye Holdere til vore Blade, tegnet under Kredsmødet i St. Louis.

Med Tilladelse hidsættes følgende Udtalelse i Anledningen:

„De andre Kredse har taget gode Beslutninger angaaende vore Blade Vi fandt det formaalstjenligt at beslutte og handle samtidigt, og alle Præster rejste hjem med alvorligt Forsæt om at efterkomme Beslutningen. . . .

Det kostede os kun ringe Anstrengelse at samle disse 21 Abonnenter (3 til tegnede sig, men da de ikke betalte, regnes de ikke med) ved dette faatallige Møde og i denne lille Menighed. Hvad Kunde der ikke udrettes ved større Møder og i de større Kredse."

50 Aar i een Menighed. „The Lutheran" skriver: „En mærkelig Ende paa en mærkelig Præstetjeneste. Past. S. A. K. Francis, D. D., har fuldendt 50 Aar som aktiv Pastor i Trinitatis Menighed, South Philadelphia. Begivenheden fejredes ved en Jubilæums-Fest fra 18.—22. Oktober. I vor Tid, da Præsterne tjener kort Tid paa eet Sted og flytter ofte, er en saadan Begivenhed værd at fejre. Trinitatis fejrede Begivenheden paa en værdig Maade, først ved at spendere $10,000 paa sit Kirkehus' Renovation; for det andet ved at samle det største Antal i sin Historie om Nadverbordet; for det tredie ved at forære den afgaaende Past. en „Gold loving cup" og endelig ved at vælge ham til „Pastor Emeritus" med fuld Løn og tilbyde ham at bo frit i Præsteboligen, saa længe han lever.

Past. Martin B. Rufsvold, Rektor ved det norske lutherske Diakonissehjem i Minneapolis, Minn., døde Søndag Aften den 8. Nov. paa Diakonissehospitalet, hvorhen han var bragt fra sit Hjem i Byen Lørdag Eftermiddag. Han havde varetaget sin Gerning ved Diakonissehjemmet Fredagen forud. Natten til Lørdag blev han pludselig syg, og Læge blev tilkaldt. Denne fandt, at Patienten led af en Komplikation af Hjertefejl, Pleurit og Nyresygdom. — Past. Rufsvald var højt agtet inden for Frikirken, som han tilhørte. Han var en pligtro og meget afholdt Mand. Fra 1908—1910 var han Frikirkens Næstformand, og han havde tjent paa nogle af Kirkens vigtigste Komiteer. Siden 1812 havde han været Rektor ved Frikirkens Diakonissehjem. Han var født 2. Okt. 1866 og blev saaledes kun lidt over 48 Aar gammel.

Den 6. Nov. blev Prof. L. A. Vignes indsat som Præsident for St. Olaf College, Northfield, Minn. Den Dag var det 40 Aar, siden St. Olaf College under Navn af St. Olaf's School begyndte sin Virksomhed i Northfield. Festen fik derfor Betydning af baade Indsættelsesfest og 40 Aars Jubilæum. Prof. Dr. Bøckman holdt Formiddag d. 6. en Prædiken, i hvilken han fremholdt Betydningen af kristelig Undervisning i Almindelighed og St. Olafs Mission i Særdeleshed. Den forenede norske Kirkes Formand, Dr. T. H. Dahl, indsatte derpaa Prof. Vignes i sit nye Embede.— I de 40 Aar, St. Olaf College har bestaaet, har Skolen haft kun to Bestyrere, Prof. Th. N. Mohn fra 1874—1899 og Dr. J. N. Kildahl fra 1899—1914. — Dr Kildahl blev ved sit Samfunds Aarsmøde i Sommer kaldet til Prof. ved dets teologiske Skole, og Prof. Vignes blev saa med det samme kaldet til hans Efterfølger ved Olaf College.

Belgiens Skæbne og Kongos. En Parallel. „Svenska Morgenbladet" skriver: Frygtelig er i Sandhed Belgiens Skæbne. Dets Arme har kæmpet med Tapperhed, dets Befolkning har været villigt til at ofre alt for sit Land. Findes der vel et Folk, som har mødt en saa frygtelig Skæbne? Længe og vidt maa man lede om Svaret. Men til sidst finder man det: Langt borte i de fjortes Verdensdel, ved Kongoflodens Bredder findes — eller maaske rettere fandtes — et Folk, hvis Land ødtes, hvis Ejendom plyndredes, hvis Sønner slæbtes i Fangenskab. Vi finder et Modstykke til Belgiens Skæbne i de uhyggelige Lidelser, Kongostatens sorte Befolkning under belgisk Regime i en Aarrække var udsat for. Længe varede det, inden Beretningerne om de belgiske Grusomheder naaede det civiliserede Europa. Beretningerne om, hvorledes den belgiske Regering og de af denne understøttede Handelsselskaber øvede et rent infernalsk Udsugningssystem mod Negerstammerne, infernalsk i al dets rent videnskabeligt udførte, umenneskelige Konsekvens. Hele Stammer gjordes til Slaver, som under Opsyn med Pidskeslag og Tortur af den mest oprørende Art tvingedes til at samle Gummi og andre Produkter til den belgiske Statskasses Berigelse. De blomstrende Byer lagdes øde, Markerne fyldtes med Tisler, Befolkningen skrumpede ind. Men hvad betød alt dette, blot de belgiske Handelsmænd kunde suge Guld til sig, blot den belgiske Stat tjente paa Affæren! Missionærerne protesterede, men de fik Utak til Svar. osv. Artiklen, som den forekommer i „Aug.", slutter med: Nemisis, Nemesis divina. — Vi maa dog hertil bemærke, at det belgiske Folk næppe kan regnes ansvarlige for Grusomhederne i Kongostaten.

Præsidentens Taksigelsesproklamation

Det har længe været Skik iblandt os som Folk om Efteraaret at fremføre Tak og Pris til den almægtige Gud for de Velsignelser og Velgerninger, han har ladet os blive til Del som Nation. Det Aar, som nu snart sluttes, har visselig været et Tugtens Aar paa Grund af den Krig, som berører den hele Verden; men det har dog været os forundt at nyde en ærefuld Fred og i nogen Maade at lindre de lidendes Nød og imødekomme deres Behov. Gennem vor egen Fred og Selvbeherskelse er det i nogen Henseende lykkedes os paa Forskrækkelsens og Nødens Dag at give et godt Raad.

Vort Folk har med dybere Indsigt betragtet sit nationale Liv, har sandere set sine Forpligtelser saa vel som sine Velsignelser og har en stærkere Fornemmelse af den moralske og praktiske Betydning, som følger med dets fremtidige Plads i Verdensmagternes Raad.

Den udenlandske Krigs skadelige Indflydelse paa vor egen Industri og Handel har bragt vort Folk til dybere at kende og klarere at indse vor gensidige Afhængighed af hverandre og har ansporet dem til en hjælpende Samvirken af højst gavnlig Art. De er blevne opfordrede af en stærk moralsk Æggen. Deres umiskendelige Fredsiver, deres Medfølelse og uselviske Deltagelse for dem, der lider, deres Redebonhed til at bistaa og betænke andres Behov har virket som en Aabenbarelse for dem selv saa vel som en Opdagelse for Verden.

Vor Høst kan imødekomme alles Tarv; vort Folks Selvbeherskelse under de alvorligste Forhold og den største Uro samt vore Forretningsmænds Beslutsomhed og Foretagsomhed skal gavne andre Nationer saa vel som vor egen.

Der er beredt vor egen saa vel som Verdenshandlen et nyt Samfærdsmiddel. Panamakanalen er aabnet for Verdenshandlen. Begge Amerikas Kontinenter er ført nærmere sammen ved Venskabens Baand. Det nye Samfærselsmiddel for Handlen bliver ogsaa Middel til at fremme Bekendtskab, Omgang og gensidig Tjeneste. Aldrig før har United States indtaget en for sig selv eller sine Naboer saa heldig Stilling eller været saa udrustet til egen og Menneskehedens Tjeneste.

Derfor bestemmer jeg, Woodrow Wilson, United States af Amerikas Præsident, Torsdagen den 26. November til Taksigelses- og Bededag og indbyder Folket i Landet til at lade de hverdagslige Hverv hvile og i deres Hjem eller Kirker takke den almægtige Gud. Til Bekræftelse heraf har jeg vedføjet mit Navn og United States Segl.

Udfærdet i Staden Washington den 28. Oktober i Herrens Aar et Tusinde, ni Hundrede og fjorten, og i United States' eet Hundrede ni og tredivte Uafhængighedsaar.

Woodrow Wilson.

En Lutheraner.

Der har nylig inden for vor lutherske Kirke været fejret baade Reformationsfest (31. Oktober) og Luthers Fødselsdagsfest (10. November).

Det er i sin gode Orden at fejre Mindet om en saa betydningsfuld Begivenhed som den lutherske Reformations Begyndelse, lige saa at fejre Mindet om en saa betydelig Mand som Luthers Fødsel.

Luther og hans Gerning har sat blivende Spor i baade Kirkens og Verdens Historie; hvordan mon det vilde have set ud i Verden i vor Tid, om Luther ikke havde levet!

Men — vi tænker her ikke nærmest paa at skrive om Luther men om en Lutheraner.

Der er nemlig ingen af os, der bliver en anden Luther; der har kun levet een Luther, og der kommer ikke flere.

Men — Lutheraner kan baade du, Læser, og jeg blive, og baade Gud og den Verden, vi lever i, har Brug for mange Lutheranere.

Og hvad skal vi saa forstaa ved en Lutheraner?

Efter vor Forstaaelse skal der mere til for at svare til dette Navn end dette at tilstemme den lutherske Bekendelse og slutte sig til en lutherst Kirke eller Menighed.

En Lutheraner er et Menneske, der slægter Luther paa.

Men saa maa vi jo for at faa et nogenlunde klart Begreb om en Lutheraner se paa Luther, hvem og hvordan han var.

Luther var ikke af høj Byrd — menneskelig set — men han var da heller ikke af lav Byrd, han var ud af ligefremme, jævne Folk.

Men han var en lydig Søn i Hjemmet, var en god og flittig Dreng i Skolen.

Og da han voksede til, viste han allerede som Yngling, at han satte Menneskeidealet højst, og han stræbte efter at naa det.

Han vilde frem for alt have sin Sjæl frelst, han holdt den for dyrebar til at gaa til Grunde, tabes.

Og for at faa sin Sjæl frelst vidste han, at han maatte have Guds Velbehag.

Hvad der saa fortælles om hans Gaaen i Kloster og hans Selvpinsler, det er kun Beviser for, at han tog det alvorligt, at han intet sparede eller skaanede for at vinde Guds Velbehag.

Luther søgte Sandhed, han vilde have Klippegrund at bygge sit Frelseshaab paa.

Kirkens eller dens Mænds Forsikring var ham ikke nok, han maatte have Guds Ord som Grundlag for sin Tro.

Han fandt det, og i Guds Ord fandt han Vej til Frelse, ikke gennem egen Gerning eller Fortjeneste, men gennem Jesu Kristi Gerning og Fortjeneste.

Og da Luther saa havde fundet Vejen til Frelse for sin egen Del, saa vilde han have andre med ind paa den; han vidste, at der var kun denne ene Vej for andre som for ham.

Og under sit Arbejde for at faa andre med paa Vejen, skaanede han ikke sig selv; han satte alle de Evner og Kræfter, Gud havde givet ham, ind paa at lede sine Medmennesker ind paa Frelsens Vej.

To Ting skal vi endnu mærke os som Grundtræk i Luthers Karakter.

Han kendte ikke til Menneskefrygt, eller han laa i hvert Fald ikke under for den, nej, han var end ikke bange for at byde selv Djævelen Trods.

Men han kendte til Gudsfrygt; han havde ubetinget Tillid til Gud og hans Ord; derfor var han ogsaa en Bønnens Mand, en Mand, der betroede Gud sine Sorger og Bekymringer og forelagde ham sine Begæringer.

Saa en Lutheraner?

Vi mener, at ingen af os faar Luthers Begavelse eller hans Kald, men — de Evner og Kræfter, Gud har betroet enhver især af os, Mænd eller Kvinder, kan vi stille til hans Tjeneste, som Luther sine.

Vi trænger til Lutheranere. Vi trænger til lydige Sønner og Døtre i Hjemmene, gode og flittige Børn i Skolen.

Vi trænger til Ynglinge, unge Karle og Piger, som sætter Menneskeidealet højt, og som gør Alvor af at ville leve op til det.

Vi trænger til unge Mennesker, som vil have deres Sjæl frelst, som hellere vilde tabe alt andet end tabe deres Sjæl.

Vi trænger til Mennesker, som vil øve og taale noget for at naa Guds Velbehag.

Vi er saa lykkelige at have det Lys, som Luther atter satte paa Stagen, til at skinne for vor Fod og vise os Vejen til Frelse.

Men vi trænger saa til Mennesker, som det er lige saa meget om at gøre at vandre i dets Skin, som det var Luther.

Og vi trænger til Mennesker som ikke alene selv vil frelses, men som vil have andre med, og som vil lægge Kræfterne til, for at det kan ske.

Og endelig — vi trænger til Mennesker, som ikke ligger under for Menneskefrygt, som ikke nøjes med Kirkens Autoritet, men fordrer Guds egen, og som har barnlig Tillid og Fortrolighed til Gud saa de taler med ham om, hvad der ligger dem paa Hjerte.

Lutheranere — jo, dem trænger vi til i vor Tid saa haard som nogen Sinde, Mennesker af lignende Støbning, som Luther var.

Og, Læser, baade du og jeg kan ved Guds Naade være Lutheranere og blive til Velsignelse i Verden baade for os selv og andre.

„Slutningsmødet".

„Gid det blev hørt af Verden om,
op over Køl og ned til Rom,
det skulde Sandhed bringe!"

Disse Linier randt mig i Hu, da jeg havde læst Past. Jeppe Søes Stykke i „Dansk." for 28. Okt. om „Slutningsmødet" ved vore Missionsmøder o. l., kun vilde jeg maaske i denne Forbindelse sætte Frisked for Ordet Sandhed. Naa, vore Ord faar vel ikke en verdensomspændende Udstrækning, men gid de maatte blive hørt i den lille Del af Verden, som kaldes den forenede danske Kirke.

Det friske, foraarsagtige og det bedugdede er saa vederkvægende; hvor er det dejligt ude i Naturen, naar alt er friskt og fuldmende om Vaaren. Men modsat, hvor kan det være nedslaaende at se det tørre, visne og golde, naar „Blomst og Blade hænger mat."

Og vi, som har med Guds Riges Arbejde at gøre ved Missionsmøder o. a. I Møder, har erfaret, at snart kan vore Sammenkomster ligne den friske og dugfuldte Tilstand i Naturen og snart den tørre og golde. Hvad der saa bevirker dette, er nok ikke saa let at eftervise i det enkelte; thi mange Kræfter og Forhold kan indvirke paa Mødet. Men det som Pastor Søe peger paa, nemlig Maaden, hvorpaa Slutningsmødet bør holdes, det kan faa ganske stor Indflydelse paa Forsamlingens Frisked. Ganske vist er Kristendom og Stemning ikke et og det samme, men dersom et Instrument er „forstemt", da kan den største Mester ikke spille godt paa det, og dersom man faar en Forsamling ved et Missionsmøde eller Kredsmøde ud af den rette Stemning, især ved Slutningsmødet, saa er meget tabt. Og en god Vej til at holde Misstemning og Kedsomhed borte fra et Slutningsmøde vil sikkert være at give Ordet frit til sidst til korte Vidnesbyrd, Bøn, Spørgsmaal osv.

Henry Ward Beecher sagde: „Alle Prædikemaader er tilladte, kun ikke den kedelige." Kan det samme ikke siges, om Maaden at slutte et Møde paa? Det langtrukne og kedelige og ensformige har ingen Plads der. Kristendommen er frisk; Guds Ord er frisk; og Friskhed bør præge Mødet, ikke mindst dets Slutning.

Og lad saa til det friske Forsagelsens og Troens Ord med Fadervor og Velsignelsen lyde som det sidste ved Missionsmødet. Det er Kirkens gamle Kendingsflag; lad dets friske, kraftige Smæld høres til sidst, under Bekendelsen finder Sjælen en saadan dejlig Hvile.

Jeg er forvisset om, at det troende Menighedsfolk vil i sin Helhed sige: dette er rigtigt; lad os slutte vore Møder saaledes! De vil gerne høre Præsternes Vidnesbyrd; men der maa lyde et Ekko fra Menigheden ved det sidste Møde.

Men naar saa Ordet er givet frit ved Slutningsmødet, saa maa Menigheden virkelig benytte sig deraf og tage Bladet fra Munden. Dersom I sætter eder hen at „tørre Havre", ser paa hverandre og tænker: mon han, mon hun vil bryde Isen? hvem vil begynde? Og imedens løber Tiden og Tavshedens Pinagtighed lægger sig over Mødet, og da kan det sidste blive værre end det første, og Kedsomheden lægge sig som Meldug over Sindene. Og maaske er det Frygt for saadanne Optrin, der kan holde Præster fra at give Ordet frit ved Slutningsmødet. De mangler lige frem Mod til at gøre et Forsøg. Derfor maa Menigheden gøre sit.

J. M. Hansen.

Til mine kære Troesfæller.

Da jeg ikke ser ret meget i vore Blade om Utahmissionen, forekommer det mig, at vi burde skrive og opmuntre hverandre til at blive ved at støtte Missionen i Bøn og Tillid til vor kære Frelser, som siger i sit Ord: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, at hvad som helst, i bede Faderen om i mit Navn, skal han give eder." Joh. 16, 23.

Derfor, kære Medvandrere, lad os ogsaa i Aar fremdeles støtte Missionen med vor Gaver i Form af Penge, saa at ikke han, som er sat derude, skal gaa sukkende i sin Gerning; men i Stedet for medFrimodighed maa kunne blive ved at udsaa Ordets Sæd, som efter Herrens Ord engang skal bære Frugt til et evigt Liv.

Vi maa ogsaa ihukomme, at vi som Samfund har udsendt en „Broder", som har Ros i Menighederne; derfor er det vor Pligt ogsaa at opmuntre ham i sin Gerning. Lad os derfor med et „Allemandstag", som vor kære Formand G. B. Christiansen saa ofte i sine Opraab udtaler være med i denne storeGerning, som øves iblandt Mormonerne af vor kære Udsending, Pastor J. Lund. Vi ved jo, at blot et Bæger koldt Vand, som gives i Jesu Navn, ikke skal miste sin Løn. Mat. 10, 42. „Giver, saa skal eder gives, en god knuget og skuddet og overflødig Maade skulle de give i eders Skød, thi med samme Maade, som I maale med, skal eder igen maales." Luk. 6, 38.

Med Fredens Hilsen i Jesu Kristi inderlige Kærlighed, tegner jeg eders hengivne Søster i Herren

Mrs. Amalie Damgaard.

Krigen og Post-Sparebanken

Det er en Kendsgerning, at Krigen i Europa virker til Fordel for vore Post-Sparebanker. Mange havde ventet det modsatte, men Begivenhederne har bevist, at Folkets brede Lag har ubetinget Tillid til Regeringen ogsaa i Pengesager, og Indsatsen i Post-Sparebanken er vokset Dag for Dag lige siden Krigens Begyndelse.

Den første Juli 1914 var der ca. $43,000,000 deponeret i disse Banker af 388,000 Personer. Siden er Summen steget med over $10,000,000, og Antallet af Kunder er steget i Forhold. Alene i New York er der siden Krigens Begyndelse aabnet ikke færre end 7,000 nye Sparekontoer.

Coulter, Iowa.

Ja, hvorfor ikke begynde med Vejret. — De sidste tre Uger har været ualmindelig fine for Aarstiden, kun let Frost om Natten. Majsplukningen er i fuld Gang, nogle har meldt „færdig", dog — det er vist ikke saa mange; men før dette læses, vil nok flere være det. I Dag har vi den 10. Nov., saa vi er jo paa den Tid paa Aaret, at Vinteren kan indtræffe naar som helst.

Den 1. Nov. havde vi Dr. Nielsen og Hustru iblandt os, og vi hørte jo adskilligt fra deres Virksomhed, som er ganske interessant, og igennem alt det, der blev fortalt, mærkede vi deres inderlige Kærlighed til de stakkels Hedninger, og vi havde vist godt af at faa vore Hjerter opvarmede for denne Sag, „Hedningernes frelse". Vi kunde vel nok naa noget længere, end vi gør, om vi havde mere Kærlighed.

Nu har vi saa vore nye Præstefolk iblandt os og er bleven saadan lidt kendt; naar saa Herrens Villie maa ske med dem og med os, saa er der vist ikke noget til Hinder for, at deres Arbejde i Menigheden maa blive til gensidig Velsignelse og til Guds Ære.

De unge var indbudt til Møde i Præsteboligen den 22. Okt., og de syntes saa, de vilde ikke komme tomhændede; de efterlod til Minde om Aftenen et smukt Bord for et Læsemærelse og en Gaslampe, og det var jo heldigt; thi det blev, uden de vidste det, en Fødselsdagsgave, da det var Pastor Nielsens Fødselsdag.

Nu skal vi sidst i Maaneden, den 27, 28. og 29. Nov. have Missionsmøde. Vi kan jo saa fige, vi begynder disse Festdage med Taksigelsesdags - Gudstjeneste, saa maa Hjerterne da vel kunde stemmes ret til Lov og Tak ogsaa til at bede til Gud, at hans Gerning maa lykkes iblandt os, at Sjæle mao blive frigjorte fra Synden, og at Guds Børn maa, omend de er frigjorte, blive mere frie for det, som endnu hænger ved af Synd og Daarlighed, saa bliver Hensigten med Mødet naaet.

Atter har Døden gæstet os, og denne Gang var det endogsaa Doktorens Hus; den tog, hvad Herren fandte den for at tage. Dr. Iversen og Hustru havde den Sorg at miste deres mindste Barn, en lille Pige, Ramona. Hun var knap 2 Aar gammel. Dødsaarsagen var, at en „Peanut" Kærne kom ned i Luftrøret og fortsatte sin Vej ned i Lungen; skønt alt jo blev gjort, der kunde gøres, døde hun paa Hospitalet i Iowa City. Hun blev Lørdag den 7. Nov. begravet fra vor danske Kirke i Coulter og lagt til Hvile paa Coulter Kirkegaard. Pastor Dalseide fra Callender, Ia., og Pastor A. M. Nielsen fra Coulter talte begge i Kirken, og den lille Kiste med Liget talte jo sit alvorsfulde Sprog til os om, at Døden kalder i Flæng baade gammel og ung. Det var jo et tungt Slag for Mr. og Mrs. Iversen, men lad det være eders Trøst, at saadan var jo nu Guds Villie, og eders lille Ramona er hjemme hos Gud; hun er gaaet forud for eder til den Gud, som elskede hende, og som elsker os alle med en evig Kærlighed. „At leve er mig Kristus, at dø er en Vinding."

Fredens Hilsen til alle. K.

Krigen og Overtroen.
Af Johannes Loft.

Krigen har fremkaldt en levende Spekulation i Overtro. For en billig Penge kan man købe Spaadomme. Ogsaa i den Henseende er det, som om vor Tid med et havde afsløret sit sande Væsen; troede vi ikke, at vi var moderne Mennesker? Og dog viser Kendsgerningerne os, at vi ikke har saa lidt af Middelalderens Mørke i os.

Det er — forekommer det mig — Folkekirkens Pligt i disse Tider at advare mod Spaadomme.

Først maa den advare mod de ligefrem hedenske Spaadomme, som falbydes paa Gader og — endogsaa i Bogbutikker; den maa advare Folk imod at rette mindste Opmærksomhed paa Madame de Thebes og saa videre. Hvad en parisisk Spaakone har sagt eller ikke sagt, er ganske ligegyldigt; og det er aandeligt talt og timeligt talt det rene Tidsspilde at beskæftige sig dermed.

Dernæst maa Kirken ogsaa tage Bladet fra Munden og advare mod saakaldte bibelske Spaadomme. Øjeblikket benyttes til at rejse Sensation om Spørgsmaalet „de sidste Tider". Der rejser Folk om her i Landet og forsøger af bibelske Ord at godtgøre, at Herrens Genkomst er nær forestaaende; samme Folk er udsendte af en Sekt, som i sine — altfor meget læste — Bøger forudsiger Herrens Komme i 1914. Dette er et gudeligt Kandestøberi, som Kirken ikke tilstrækkelig afgjort nedlægger Indsigelse imod; thi der sidder i Menighedens Afkroge Mennesker, som virkelig lægger en vis Vægt paa saadanne Ting, mens vi andre i Menigheden ikke synes at have moralsk Mod til at stemple slige „Spaadomme" som det, de er: tom Effekt.

Overordentlig Majsavl. Marion, Ga., 14. Nov., Fire Brødre, som alle er Medlemmer af „Boys Corn Club of Georgia" har i Aar høstet 824 Bushels Majs paa fire Acres Land. En af Brødrene vandt første Præmie ved StatsFair'en for den største Majsavl paa en enkelt Acre, med 227 Bushels.

En Hævnakt? New York, 12. Nov. Indgangen til den nye Countybygning i Bronx blev Kl. 11 i Aftes ødelagt af en voldsom Eksplosion. Der blev ingen dræbt, men tre Piger blev let saaret. Ved Eksplosionen rystede Husene, og Vinduerne knustes i flere Kvartaler. Skaden beløber sig til $15,000.

Det antages, at Eksplosionen skyldes „hvide Slavehandlere." En Bande af disse Forbrydere blev for nogle Dage siden idømt langvarige Fængselsstraffe i det nye Retslokale.

The Old Reliable **CUNARD LINE** Established 1840

Regulær og uafbrudt Forbindelse.

Storartet Flaade af Fire-Skruer, Tre-Skruer og Dobbel-Skrue Dampskibe.

Hurtig Tid og nöie Forbindelser til alle Skandinaviske og Finske Havne.

STORARTEDE JULE-EXKURSIONER.

DE NYE CUNARD PALADSER

FRANCONIA — Ny Dobbel-Skrue, 625 Fod lang, Ualmindelig stö. Afgaar fra New York Lördag 28de November Kl. 10 Fm.

LUSITANIA — Ny Fire-Skruer Turbin (med Mauretania, hurtigste i Verden.) 790 Fod lang, 70.000 H.-K. Afgaar fra New York Lördag 5 Dec. Kl. 10 Fm.

ORDUNA — Ny Tre-Skrue, 15.500 Ton, Ualmindelig stö. Afgaar fra New York Lördag 12te December Kl. 10 Fm.

Se vore Agenter for Specielle Nye Tredie Klasses Bekvemmeligheder.

For Billetpriser og videre Oplysninger henvender man sig til

Chicago, Ill. **THE CUNARD S. S. CO., LTD.** eller vore Lokal-Agenter overalt. Minneapolis, Minn.

OPRAAB

af Vigtighed og Værdi
til
Kvægavlere og Farmere

LÆG MÆRKE TIL DENNE SPALTE
i „Danskeren"s næste Nummer.

I de følgende Uger vil dette Blad give adskillige Raad og Anvisninger angaaende Køb, Salg, Udførsel og Fedning af Kreaturer. Disse vil blive af særdeles Interesse for Kvægavlere og Farmere.

LÆS DEM!

De vil sikkert bringe stor Fortjeneste til Dem i Deres Kreaturhandel.

Emnet i næste Nummer bliver:

„Deres Kommissionær"